

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 874/2024
06.03.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић и Зорана Хацића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Александар Стојановић, адвокат из ..., против туженог „Vuković Commerce 2015“ д.о.о. за производњу, трговину и услуге Ветерник, чији је пуномоћник Милан Недељковић, адвокат из ..., ради поништаја решења о престанку радног односа, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2272/23 од 06.12.2023. године, у седници већа одржаној 06.03.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2272/23 од 06.12.2023. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка као неоснован.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 47/2022 од 24.05.2023. године, која је исправљена решењем истог суда П1 47/2022 од 24.07.2023. године, ставом првим изреке, утврђено је да је тужиоцу незаконито престао радни однос код туженог од 10.11.2021. године, те је поништено као незаконито решење о престанку радног односа туженог од 10.11.2021. године. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу исплати накнаду штете уместо враћања на рад у износу од 210.000,00 динара са законском затезном каматом од дана пресуђења до коначне исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужиоца за исплату накнаде штете уместо враћања на рад преко досуђеног износа од 210.000,00 динара са законском затезном каматом од дана пресуђења па до коначне исплате до траженог износа од 315.000,00 динара са затезном каматом од 11.11.2021. године до исплате. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади парничне трошкове у износу од 123.000,00 динара са затезном каматом од дана извршности до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2272/23 од 06.12.2023. године, одбијене су жалбе и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешне примене материјалног права и непотпуно и погрешно утврђеног чињеничног стања.

Тужилац је дао одговор на ревизију.

Испитујући побијану пресуду у смислу одредбе члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11...10/23), Врховни суд је нашао да је ревизија туженог неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а у поступку пред другостепеним судом није дошло до пропуста у примени или до погрешне примене које од одредаба овог закона, па нема ни повреде из члана 374. став 1. ЗПП, на коју се ревизијом указује.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код туженог почев од 21.09.2017. године на одређено време, а од 21.06.2019. године код туженог је засновао радни однос на неодређено време на основу Уговора о раду број .. . Тужилац је обављао послове на радном месту возача камиона у унутрашњем саобраћају. Није постојало фиксно радно време, нити обавеза запослених да свакодневно долазе на посао, будући да је то било условљено обимом посла. У периоду непоследно пре отказа уговора о раду тужиоцу, запослени возачи камиона код туженог су били у Бечеју, где су обављали превоз грађевинског материјала, земље и осталог по потреби, а након тога су се вратили у Нови Сад ради припреме камиона за већи посао са кинеским партнером, као што је регистрација, поправка и сервисирање појединих од тих камиона. По правилу тужилац је радио шест дана у недељи, по потреби и седам дана у недељи, а о распореду рада је обавештаван по позиву односно кроз поруке које су му слате на начин да увече добије поруку где сутра треба да обави вожњу камионом. У периоду од 25.10.2021. године до 10.11.2021. године, тужилац је редовно обављао рад за туженог у виду наведене припреме камиона и у тим данима није остајао код куће. Упозорење о постојању разлога за отказ уговора о раду од 29.10.2021. године тужени није доставио тужиоцу јер се тужилац није одазивао на позиве да приступи у просторије послодавца, те је достава упозорења извршена истицањем на огласну таблу. Тужиоцу је 10.11.2021. године престао радни однос на основу решења о отказу уговора о раду од 21.06.2019. године, због повреде радне обавезе из члана 179. став 2. тачка 5. Закона о раду и члана 19. став 1. тачка 1. Уговора о раду од 21.06.2019. године. У образложењу решења је наведено да је тужилац неоправдано изостао са посла дуже од три радна дана узастопно, те да у периоду од 25.10.2021. године до 10.11.2021. године није долазио на посао, а изостанак није оправдао. Након што је 19.11.2021. године примио решење о престанку радног односа, тужилац је и даље одлазио на рад код туженог, а од шефа транспорта ББ је добио обавештење да су свим запосленима послата решења о отказу али да ће се то исправити, па је тужилац и надаље одлазио на рад код туженог до почетка децембра 2021. године, када су престале да му стижу поруке о задужењима. Висина зараде тужиоца износила је 105.000,00 динара, део зараде је добијао преко рачуна, а део „на руке“.

Код тако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су закључили да тужени није тужиоцу доставио упозорење о постојању разлога за отказ уговора о раду у смислу члана 185. Закона о раду, јер тужени упозорење о отказу уговора о раду није ни покушао да достави на адресу пребивалишта или боравишта тужиоца према правилима о личном достављању, чиме је преурањено упозорење истакао на огласну таблу. Како тужилац није имао могућност да се изјасни на наводе из упозорења, односно како му је онемогућено право на одбрану, то је наведено решење о отказу уговора о раду незаконито и у складу са одредбом члана 191. став 5. Закона о раду, тужени је обавезан да тужиоцу у конкретном случају накнади штету у износу од две зараде тужиоца као запосленог код туженог.

Правилно су нижестепени судови применом материјалног права из члана 179. став 2. тачка 5., 180., 181. и 185. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/05...95/18) оценили да је тужбени захтев за поништај решења о отказу тужиоцу уговора о раду и накнаду штете основан.

Неосновано се ревизијом оспорава правилна примена материјалног права.

Чланом 179. став 2. тачка 5. Закона о раду прописано је да послодавац може да откаже Уговор о раду запосленом који је својом кривицом учини повреду радне обавезе и то ако учини другу повреду радне обавезе утврђено општим актом, односно уговором о раду.

Чланом 180. став 1. Закона о раду прописано је да је послодавац дужан да пре отказа уговора о раду у случају из члана 179. став 2. и 3. овог закона, запосленог писаним путем упозори на постојање разлога за отказ уговора о раду и да му остави рок од најмање осам дана од дана достављања упозорења да се изјасни на наводе из упозорења. Ставом 2. овог члана прописано је да је у упозорењу става 1. овог члана послодавац дужан да наведе основ за давање отказа, чињенице и доказе који указују на то да су се стекли услови за отказ и рок за давање одговора на упозорење, а ставом 3. да се упозорење доставља запосленом на начин прописан за достављање решења о отказу уговора о раду из члана 185. овог закона.

Чланом 185. Закона о раду прописано је да се уговор о раду отказује решењем, у писаном облику и обавезно садржи образложење и поуку о правном леку (став 1.). Решење мора да се достави запосленом лично, у просторијама послодавца, односно на адресу пребивалишта или боравишта запосленог (став 2.). Ако послодавац запосленом није могао да достави решење у смислу става 2. овог члана, дужан је да о томе сачини службену белешку (став 3.). У случају из става 3. овог члана решење се објављује на огласној табли послодавца и по истеку осам дана од дана објављивања сматра се достављеним (став 4.). Запосленом престаје радни однос даном достављања решења осим ако овим законом или решењем није одређен други рок (став 5.). Запослени је дужан да наредног дана од дана пријема решења у писаном облику обавести послодавца ако жели да спор решава пред арбитром у смислу члана 194. овог закона (став 6.).

Смисао упозорења о постојању законских разлога за отказ уговора о раду је да се запосленом стави до знања да је изазвао настанак отказног разлога, те да му се

несумњиво омогући да се о томе изјасни. У одсуству упозорења пре доношења решења о отказу уговора о раду или када се упозорење не достави запосленом аналогном применом правила достављања акта о отказу уговора о раду у смислу члана 185. Закона о раду, запосленом је повређено право на одбрану, које је заштићено одредбом члана 180. Закона о раду, као и чланом 7. Конвенције међународне организације рада број 158 о престанку радног односа на иницијативу послодавца („Службени лист СФРЈ – међународни уговори“, бр. 4/84 и 7/91) према којој радни однос радника неће престати због разлога везаних за понашање радника или његов рад пре него што му се омогући да се брани од изнетих навода, осим ако се с разлогом не може очекивати од послодавца да му пружи ту могућност.

У конкретном случају, тужени упозорење о постојању разлога за отказ није доставио тужиоцу на начин прописан одредбом члана 185. Закона о раду, будући да је након покушаја достављања упозорења у пословним просторијама туженог, упозорење истакао на огласну таблу, пропуштајући да поступи у смислу члана 185. Закона о раду и упозорење достави на адресу пребивалишта или боравишта тужиоца према правилима о личном достављању, чиме је преурањено упозорење истакао на своју огласну таблу. У таквој ситуацији тужиоцу је ускраћено право на одбрану од отказног разлога.

Како тужиоцу није омогућено да се изјасни о разлозима за отказ, односно како му је ускраћено гарантовано право на одбрану, правилно је решење о отказу уговора о раду поништено као незаконито и одлучено да је тужени у обавези да тужиоцу накнади штету у висини изгубљене зараде применом члана 191. став 5. Закона о раду.

Ревизијским наводима којима се оспорва висина зараде тужиоца, фактички се оспорава утврђено чињенично стање што не представља ревизијски разлог у смислу члана 407. ЗПП.

Како се ни осталим наводима ревизије не доводи у сумњу правилност и законитост побијане одлуке, будући да је другостепена пресуда донета правилном применом материјалног права, то је Врховни суд на основу одредбе члана 414. став 1. ЗПП одлучио као у изреци.

Врховни суд је, применом члана 165. став 1. у вези члана 153. и 154. ЗПП, одбио захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка јер трошкови одговора на ревизију нису били потребни за одлучивање о ревизији.

**Председник већа - судија
Добрила Страјина с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**